

R **MA**
TEATR MUZYCZNY.COM

Maly Ksiazek

na podstawie dzieła „Le Petit Prince” An toine de Saint-Exupery'ego © Editions Gallimard 1944

www.teatrroma.pl

” Dobrze widzi się tylko sercem,
najważniejsze jest niewidoczne dla oczu.

Szanowni Państwo, Drogie Dzieci

Od czasów „Akademii Pana Kleksa” minęło już kilka lat. Dzieci pokochały ten spektakl, a rodzice stale pytali o jego wznowienie, lub ...inną muzyczną propozycję dla najmłodszych widzów. Nie mogliśmy pozostać niewzruszeni na te głosy. W czerwcu, specjalnie na Państwa życzenie, do Teatru ROMA zawitał „Mały Książę”!

Tekst, należący do kanonu klasyki światowej literatury, został przetłumaczony na ponad 170 języków i rozszedł się w przeszło 60 milionach egzemplarzy. Od kilku pokoleń bawi, wzrusza, a przede wszystkim uczy młodych ludzi. „Mały Książę” jest książką o rzeczach w życiu najważniejszych - miłości, przyjaźni, odpowiedzialności za drugiego człowieka. Prawdziwa przyjaźń, wierna miłość to najwyższe wartości, a za sprawą prozy Antoine'a de Saint-Exupéry'ego mogą je zgłębiać najmłodszy... i nie tylko.

„Dorośli nigdy nie potrafią sami zrozumieć, a dzieci bardzo tęczą konieczność objaśniania.”
Zapraszam do obejrzenia „Małego Księcia”!

Wojciech Karpowicz

Zaproszenie do ogrodu dzieciństwa

Pewnego wieczoru Saint-Exupéry odbył podróż do miasta swojego dzieciństwa. Podeszedł do bramy parku, w którym kiedyś, jako mały chłopiec, spędzał długie godziny wypełnione nieskończonym szczęściem i zabawą. Wszystkie wejścia były jednak zamknięte. Obszedł mur dookoła, bezskutecznie próbując wdrzeć się do środka. „Wiek dojrzał rozumie - zanotował później - że do tej nieskończoności nie ma powrotu nigdy, bo powrócić trzeba by było do zasad gry, a nie do parku”. Może właśnie wtedy, pod zamkniętą bramą ogrodu dzieciństwa, zrodził się pomysł napisania książki, która by o tym powrocie „do zasad gry” mówiła? Akcja „Małego Księcia” nawiązuje do autentycznego zdarzenia: w 1936 r. Exupéry, zmuszony do awaryjnego lądowania na Saharze, przeżył chwile tragicznej samotności, pozbawiony kontaktu ze światem i nadziei na pomoc otarł się o straszliwą śmierć z głodu i wycieńczenia. „Przepadły zapasy wody. Piasek wszystko wypił” - wspominał później. Narrator „Małego Księcia” też jest pilotem, jak sam pisarz zmuszonym do awaryjnego lądowania. „Pierwszego wieczoru zasnąłem na piasku, o tysiąc mil od terenów zamieszkałych [...] O świecie zbudził mnie czyjś głosik. Posłyszałem: - Proszę cię, narysuj mi baranka”. Może to złudzenie, może wybryk wyobraźni, może marzenie? Może wspomnienie ukochanego brata, którego Saint-Exupéry stracił w dzieciństwie? W oczy pilota zajrzała śmierć - z wycieńczenia, głodu, z pragnienia. W chwili śmierci człowiek podobno ogląda całe swoje życie, staje wobec najważniejszych swoich spraw. Jakie były te sprawy, którymi żył rzucony na pustynię pilot? Co doskwierało najbardziej? Samotność wśród ludzi? Brak czasu, który nie pozwala na głębokie związki z innymi, kontemplację świata, zamyślenie? „Gdybym miał odrobinę wolnego czasu, poszedłbym wolniutko w kierunku studni” - mówi Mały Książę. Studnia na pustyni jest nie tylko nadzieją życia, jest życiem samym. Ale dla małego chłopca ważniejsza niż woda jest wędrówka ku niej, zmierzanie do źródła. Jak w filozofii Nietzschego: ważne, byś szedł, pokonywał siebie, zmierzał do celu. Ważniejsze jest być w drodze, niż osiągnąć to, do czego się dąży. Bo cóż jest celem życia? Martin Heidegger powiedział: śmierć, życie jest przeciwieństwem „bytem ku śmierci”. Exupéry przeczy mu, mówi ustami Małego Księcia: wędrowanie w kierunku studni, trwanie w żywiole wartości, szukanie prawdy - oto cele życia.

” Na pustyni jest się samotnym. Równie samotnym jest się wśród ludzi.

Ale dorośli ludzie gubią się w tej wędrówce, popadają w rutynę, schematy, odgrywiają w teatrze życia tragiczne role: ktoś bez sensu zapala i gasi latarnie, ktoś pije, by zapomnieć, że pije, ktoś rachuje nieistniejące bogactwa, ktoś rządzi, choć nie ma poddanych... Przed oczami zdziwionego chłopca przesuwają się szpaler ludzkich dziwadeł, w których bez trudu odnajdziemy i nasze własne portrety - boleśnie prawdziwe, choć karykaturalne. Straciliśmy dziecięcą świadomość tego, że „dobrze widzi się tylko sercem”. Właśnie to, co niewidoczne, czyni z pozostawionej na planecie Małego Księcia Róży jedną, choć ludzko podobną do pięciu tysięcy innych, wypemniających ogród. Życie wciąż i wciąż mamy pozorami wartości, więc ludzie wciąż i wciąż gonią za wiatrem, robią głupstwa, zdradzają, bo to, co spotykają w życiu, biorą za życie samo. Trzeba prawdziwej wierności serca, by odrzucić kuszące błyskotki, a kochać czyste złoto. Na tym polega heroizm istnienia, którego żąda od człowieka Saint-Exupéry. Tłumaczy to Małemu Księciu Lis w najprostszych słowach: „najważniejsze jest niewidoczne dla oczu”. Exupéry pisał tę poruszającą opowieść w epicentrum najstraszliwszej wojny, wbrew okrucieństwu, krwi i przemocy wierzył w najpiękniejsze cechy ludzkiej natury, w możliwość przemiany człowieka, w zwycięstwo prawdy. „Mały Książę” to ostatnia książka, którą zdołał ukończyć, zanim zginął jako pilot wojenny. Wydana ją w 1943 roku w Nowym Jorku, dwa lata później w Paryżu, w Polsce tuż po wojnie (1947) - skromnie, na szarym papierze, w małym nakładzie, jak pozwalały na to warunki. Rychło potem, już z pełną pieczołowitością, wiele, wiele razy. Chyba od początku przezuwano, że książka wstrząśnie światem, że będzie poruszała sumienia i zmuszała do szukania odpowiedzi na najprostsze pytania. Stała się podstawą adaptacji filmowej, przeróbek scenicznych, a nawet musicalu. Wciąż kusi i zachwyca kolejne pokolenia czytelników prostotą i jasnością przesłania, wyrażonego w dziecięco czysty sposób, bezpośredni i prosty. Wielkie prawdy są w gruncie rzeczy proste i przejrzyste. Aby zobaczyć je twarzą w twarz, trzeba - jak chciał Exupéry - wrócić do dziecięcych reguł gry, przewartościować życie. Bo „jedynie dzieci wiedzą, co jest ważne. Poświęcają czas łalce z gałganków i płaczą, gdy się im ją odbierze”

Grzegorz Leszczyński

Prof. Grzegorz Leszczyński

(ur. 1956) - historyk literatury, badacz i krytyk literatury dla dzieci i młodzieży. Pradziekan Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1990-1993 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Literatury Polskiej UW. Od 1993 do 1995 r. był prezesem polskiej sekcji Międzynarodowej Izby ds. Książek dla Młodych (International Board on Books for Young People, IBBY), w latach 2001-2005 - przewodniczącym Kapituły Nagrody Prezydenta RP za Twórczość dla Dzieci i Młodzieży. Współprzewodniczący Międzuczelnianego Zespołu do Badań Literatury dla Dzieci i Młodzieży. Jest m.in. autorem książek „Magiczna biblioteka. Zbójce i księgi młodego wieku”, „Kulturowy obraz dziecka i dzieciństwa”, „Literatura i książka dziecięca. Słowo, obieg, konteksty”, leksykonu „Elementarz literacki”, antologii „Po schodach wierszy” oraz redaktorem naukowym „Słownika literatury dziecięcej i młodzieżowej”. Napisał też tekst do programu musicalu „Akademia Pana Kleksa”

Cezary Domagała

ur. 1961 w Niemodlinie (woj. opolskie), aktor, autor i reżyser. Członek: ZASP, ZAiKS, ASSITEJ. Absolwent PWSFTviT im. L. Schillera w Łodzi. Jest autorem i reżyserem musicali zrealizowanych na podstawie znanych pozycji książkowych takich jak: „Mały Książę” Antoine’a de Saint-Exupéry’ego (11 realizacji); „Pinokio” Carlo Goldoniego (5 realizacji); „Król Maciuś I” Janusza Korczaka (3 realizacji); „Tajemniczy ogród” Frances Hodgson Burnett (7 realizacji); „O dwóch takich, co ukradli księżyc” Kornela Makuszyńskiego (4 realizacji); „Alicja w Krainie Czarów” Lewisa Carrolla; „Awantura o Basie” Kornela Makuszyńskiego; „Jaś i Małgosia” Engelberta Humperdincka (spektakl operowy); „Awantura w piekle” – libretto Jana R. Czarnockiego. Spektakle dla dorosłych: m.in.: „Gra” – musical (C. Domagała, T. Bajerski); „Herbaciane piosenki” – Piosenki Agnieszki Osieckiej; „Cafe Sax” – Piosenki Agnieszki Osieckiej; „Klimakterium i już”. Jest również autorem i reżyserem widowisk muzycznych, zrealizowanych w ramach Ogólnopolskich Spotkań Artystycznych Dzieci i Młodzieży OSA w Teatrze Polskim i Teatrze Narodowym w Warszawie (realizacja telewizyjna: TVP1, TVP2). Autor i reżyser Koncertów Galowych na wielu Festiwalach Piosenki dla dzieci i młodzieży oraz widowisk realizowanych z młodzieżą w ramach FOSA (Feryjne Otwarte Spotkania Artystyczne) w Warszawie. Autor i reżyser programu telewizyjnego TVP2 i koncertu radiowego III Programu Polskiego Radia pt. Piosenki z musicalu „Mały Książę” (1993). Współproducent kasety fonograficznej wydanej przez POMATON, „Mały Książę” (1993). Spektakle Cezarego Domagały: „Król Maciuś I”, „Pinokio, czyli muzyczna opowieść o dobrym wychowaniu” i „Tajemniczy Ogród”, otrzymały prestiżowe nagrody „Atestu” dla najlepszych spektakli dla dzieci i młodzieży, przyznawane przez Międzynarodowe Stowarzyszenie Teatrów dla Dzieci i Młodzieży. Jest autorem tekstu piosenki do filmu „Szatan z siódmej klasy” w reżyserii Kazimierza Tarnasa z muzyką Krzesimira Dębskiego, oraz ponad 300 piosenek dla dzieci. Jako aktor znany jest przede wszystkim z serialu telewizyjnego „W labiryncie” w reżyserii Pawła Karpińskiego, programu telewizyjnego Tadeusza Rossa „Zulu-Gula” i Zadora w filmie „Panna w mokraj głowa” w reżyserii Kazimierza Tarnasa. Na swym koncie ma także wiele ról teatralnych i filmowych, między innymi w musicalu „Metro”. Za rolę tytułową w spektaklu „Czinczraka”, zrealizowanym przez gruzińskiego reżysera Sandro Mrewliszwili w Teatrze Na Targówku w Warszawie i Teatrze Metechi w Tbilisi otrzymał tytuł Honorowego Artysty Gruzji (1985). Ma wieloletnie doświadczenie w pracy z młodzieżą w różnych formach warsztatowych, oraz w realizowanych spektaklach. Prowadził zajęcia aktorskie w szkole musicalowej przy Teatrze Muzycznym ROMA oraz z młodzieżą biorącą udział w wielu spektaklach teatralnych m. in. w musicalu „Akademia Pana Kleksa” w reżyserii Wojciecha Kępczyńskiego. Wielokrotnie zapraszany jako juror na przeglądy teatrów dziecięco-młodzieżowych oraz festiwale piosenki z udziałem młodych wykonawców.

Chciałbym tę opowieść poświęcić dorosłemu... Chciałbym tę opowieść poświęcić dziecku, jakim był kiedyś dorosły. Wszyscy dorośli byli kiedyś dziećmi, choć niewielu z nich o tym pamięta.

Realizatorzy

Przekład
Jan
Szwycowski

Reżyseria
i adaptacja
Cezary
Domagała

Choreografia
Izabella
Borkowska

Scenografia
Malwina
Chabocka

Kostiumy
Anna
Waś

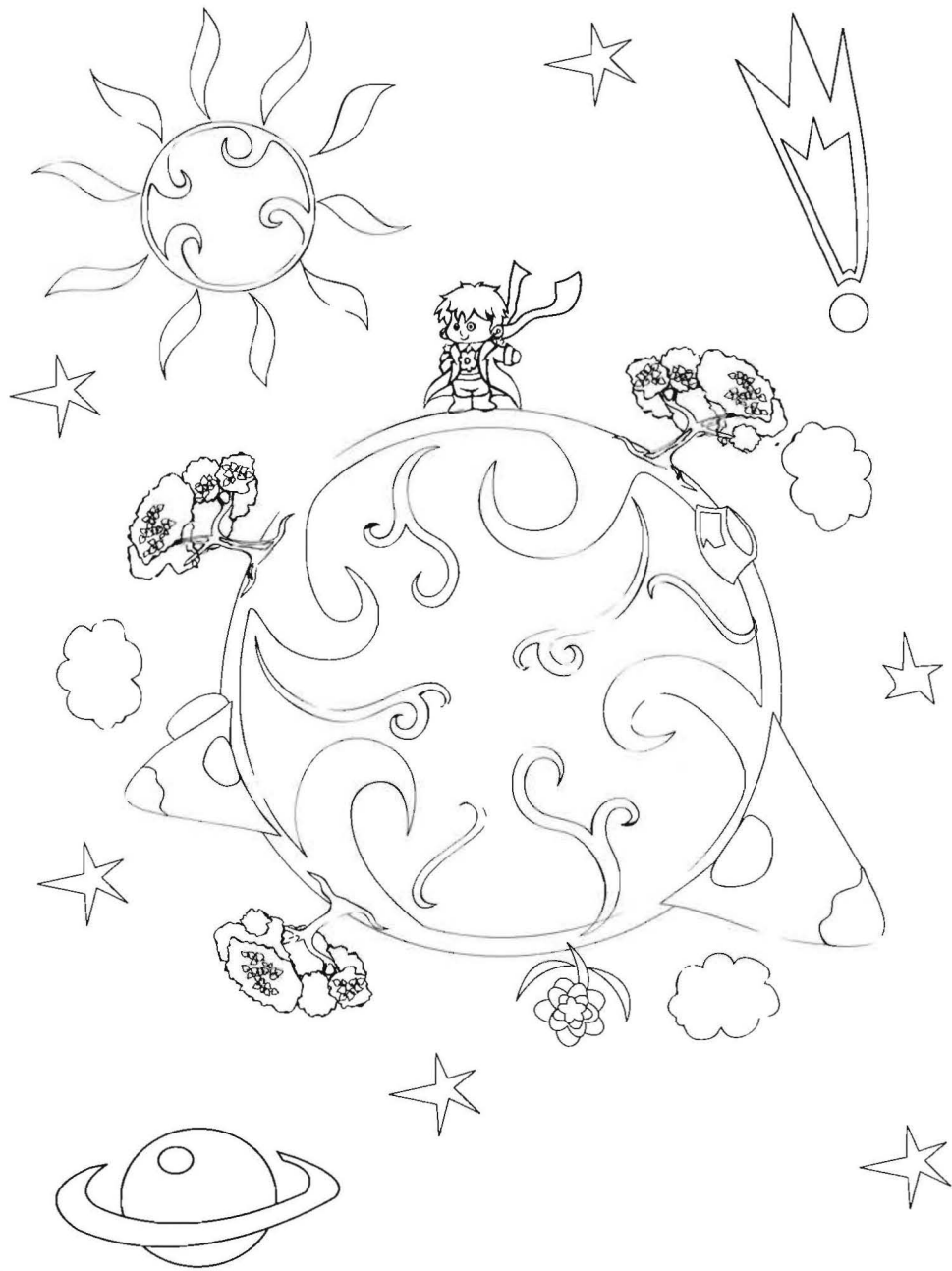
Projekcje
Dawid
Kozłowski

Muzyka
i kierownictwo muzyczne
Tomasz
Bajerski

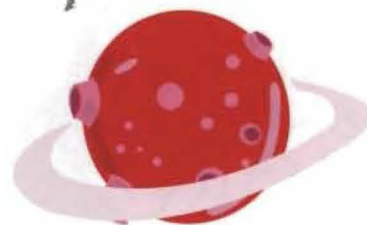
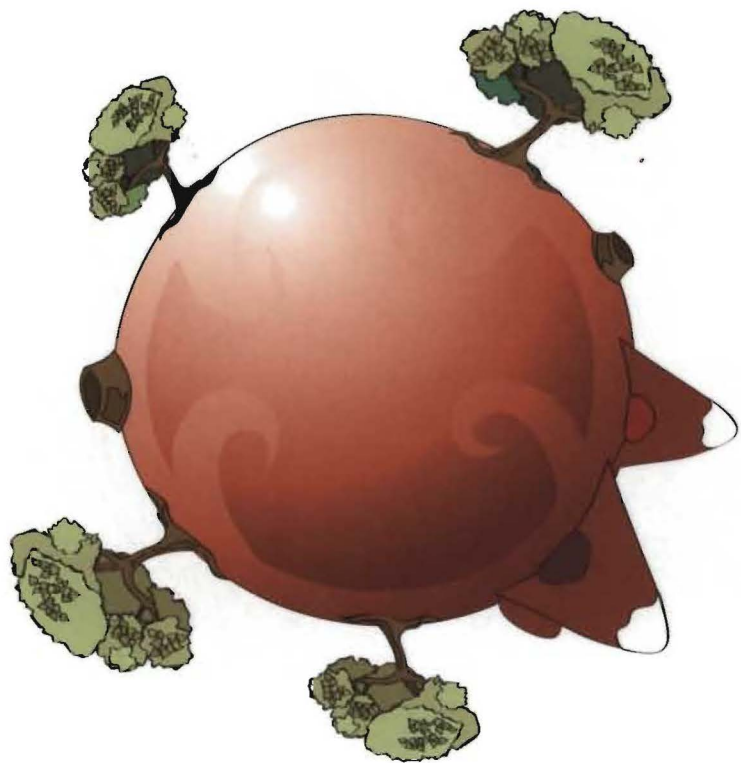
Realizacja dźwięku: Mirosław Bestecki
Realizacja światła: Damian Białorudzki
Kierownik produkcji: Monika Gołębiewska
Inscipjent: Monika Rzeźniczek / Monika Gołębiewska

prem. 11.06.2010

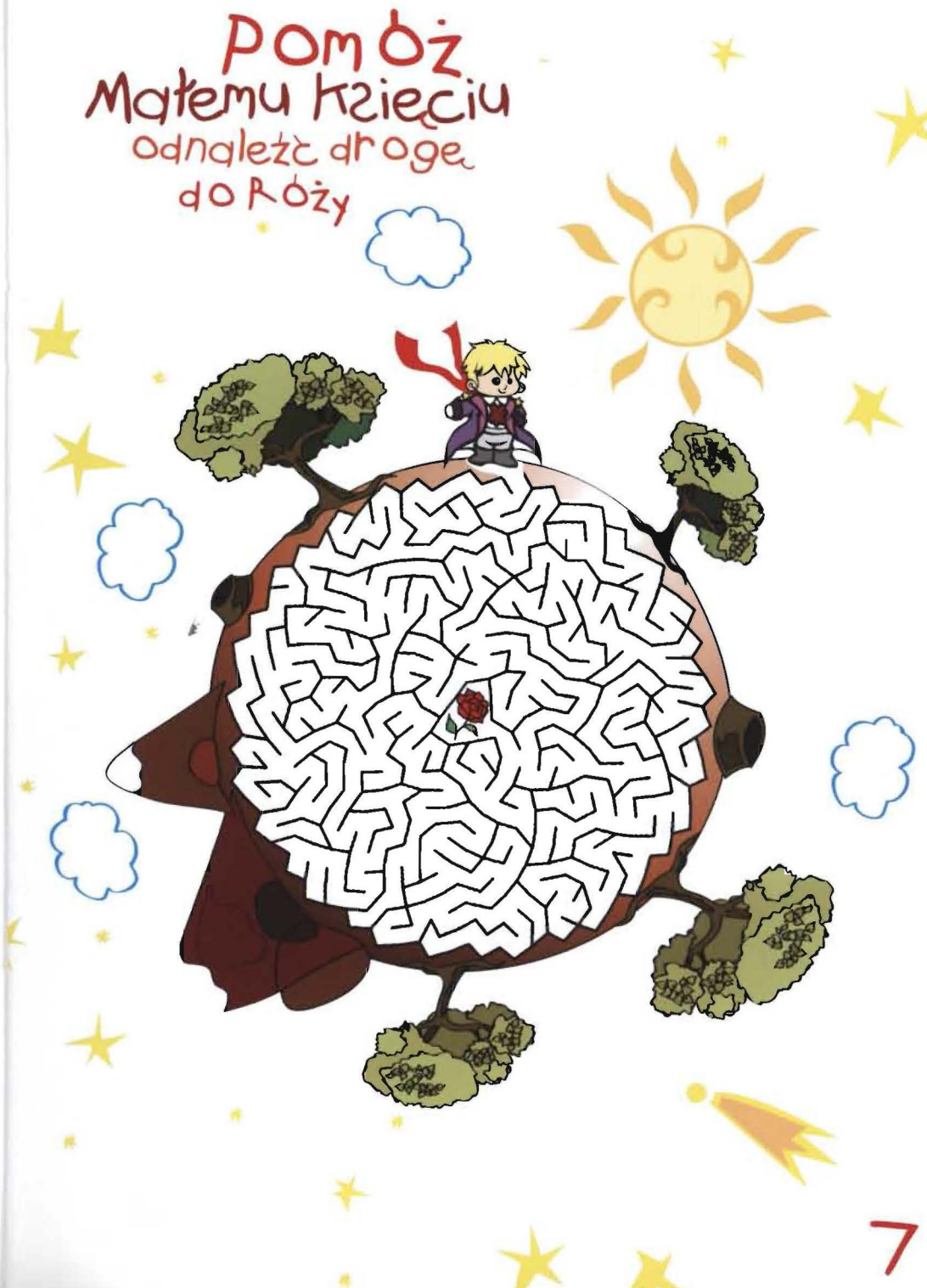
Pokoloruj; obrázek

Maly Książe

Pomóż
Matemu księciu
odnaleźć drogę
do róży

Obzarda

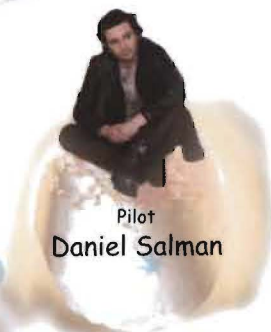
Mały Książę
Gerard
Konopielko

Mały Książę
Franciszek
Dziduch

Mały Książę
Maksymilian
Zdybicki

Pilot
Daniel Salman

Róża
Karolina
Michalik

Lis
Agnieszka
Findysz

Król/Pijak/Geograf
Paweł
Izdebski

Bankier/Latarnik/Próżny
Wiktor
Korzeniowski

Zmija
Karolina
Łękawa

Swing

Pilot: Cezary Domagała, Jacek Zawada
Róża/Zmija/Lis: Monika Rzeźniczek
Król/Pijak/Geograf: Konrad Darocha
Bankier/Latarnik/Próżny: Jacek Zawada

? Zagadki

1. O co Mały Książę prosił pilota?

- a. o jedzenie
- b. o mapę
- c. o narysowanie baranka

3. Dlaczego pijak pił?

- a. bo zjadł ostrą papryczkę
- b. by zapomnieć, że pije
- c. by popić lekarstwo

2. Ulubione zajęcie Małego Księcia to:

- a. przyglądanie się wędrownym ptakom
- b. podziwianie zachodów słońca
- c. wachanie polnych kwiatów

4. Ile planet odwiedził Mały Książę?

- a. 6
- b. 2
- c. 9

Odpowiedz na stronie 11

Fenomen teatralny Małego Księcia

„Mały Książę” Antoine'a de Saint-Exupéry'ego to pozycja, po którą sięgali wiele teatrów w Polsce i na świecie. Ponadczasowość przekazu pozwala jednocześnie na wielość jego interpretacji.

W inscenizacji telewizyjnej „Małego Księcia” z 1994 reżyserka Natalia Koryncka-Gruz, przetworzyła tę fantastyczną powiastkę we współczesny dramat, który stał się przyczynkiem do dyskusji na temat prawdziwych ludzkich wartości, a dla widzów szansą przeżycia głębokich emocji. Natomiast młodzi aktorzy z Grupy STA-ART, sięgnęli po uniwersalną postać Małego Księcia, żeby przemycić wiele wątków istotnych dla współczesnej młodzieży. „Mały Książę” trafił też na deski Teatru Logos w Łodzi w nietypowej formule. Sceny widowiska, które wyreżyserował Roman Komassa, rozgrywały się w rozciągniętej na scenie gigantycznej pościeli, oświetlonej migotliwym światłem, układając się w senne marzenie o lepszym świecie.

Cezary Domagała przeniósł powieść na scenę już wcześniej – w Teatrze Powszechnym w Radomiu (1993), którego dyrektorem artystycznym był wówczas Wojciech Kępczyński. Twórcy tego rodzinnego przedstawienia muzycznego wyszli ze słusznego założenia, że połową sukcesu jest bajeczna scenografia, efektowne kostiumy, melodyjne i nastrojowe piosenki. A jeśli chodzi o tę drugą połowę, to będziecie Państwo mieli okazję się przekonać...

Mamena Robinson

Każdy żyje na własnej planecie

Czy „Mały Książę” to tylko bajka? Z pozoru tak. Ale pozory mylą i sam autor - Antoine de Saint-Exupéry - chętnie by tym słowem przyklasnął. Gdy jego bohater spotyka na pustyni Lisa, dowiaduje się, że „[...] dobrze widzi się tylko sercem. Najważniejsze jest niewidoczne dla oczu.” (przekład: Jan Szwykowski). „Mały Książę” to genialna bajka dla dzieci i dla dorosłych, która więcej mówi o życiu, niż grube, uczone księgi.

Bohater opowieści pochodzi z maleńkiej planety, na której były trzy wulkany (ten wątek może dziś zabrzmieć szczególnie aktualnie). Była tam również Róża, którą bohater pokochał, przekonany o jej niepowtarzalności. Kiedy wyrusza w podróż, zaciekawiony jak wygląda pozostała część wszechświata, napotyka na drodze niezwyklej mieszkańców innych planet, m.in. Króla, Bankiera i Geografa.

Mały Książę przekonuje się o śmieszności dorosłych, lecz - tak naprawdę - sprawia, że to my sami przeglądamy się w lustrach. Król myśli, że rządzi gwiazdami, ale tylko rozkazuje im robić to, co i tak robią bez jego rozkazów. Pijak pije, ponieważ wstydzi się tego, że pije. Geograf rysuje mapy, ale nigdy nie opuszcza swojego biurka...

Mały Książę odkrywa, że wszechświatem rządzi absurd - śmieszność „dorosłych” to przecież śmieszność nas samych i naszego świata. Ale najboleśniej cios spotyka go na Ziemi, gdzie napotyka ogród pełen róż. I dopiero długa przygoda na pustyni z jej mądrym mieszkańcem, Lisem, rozjaśnia nieco ulotny sens istnienia, w którym „Mowa jest źródłem nieporozumień”. Oswojony Lis wypowiada też jedną z najmądrzejszych sentencji: „Jesteś odpowiedzialny za to, co oswoiłeś”.

Nie zdradzimy finału przedstawienia, w którym kolejne przygody Małego Księcia uzupełniają piosenki. Nie powiemy, jak się skończy jego niebezpieczne spotkanie ze Żmiją. Możemy jednak zdradzić prawdopodobną historię powstania tej niezwyklej książki.

Autor „Małego Księcia”, Antoine de Saint-Exupéry, był znakomitym pilotem. W roku 1935 wraz z nawigatorem wziął udział w próbie pobicia rekordu przelotu na trasie Paryż-Sajgon. Po blisko 19 godzinach lotu, samolot rozbił się na Pustyni Libijskiej, która jest częścią Sahary. Obaż śmiatłowie przeżyli katastrofę, ale groziła im śmierć z pragnienia. Mieli tylko kilka winogron, jedną pomarańczę i dość wody na jeden dzień. Już na drugi dzień zaczęły się halucynacje. Trzeciego dnia przestali się pocić - odwodnienie stało się faktem. Na szczęście czwartego dnia odnalazł ich przypadkiem przejeżdżający na wielbłądzie Beduin. Beduini potrafią przetrwać na pustyni. Oni i tylko oni. Zastosowali wobec pilota i nawigatora odwieczne sposoby, które przywróciły ich do życia lepiej, niż znana nam medycyna. Podczas tułaczki na pustyni autor książki obserwował fenka - pustynnego „lisa” (właściwie jest to ssak drapieżny z rodziny psowatych). Niewątpliwie stał się on inspiracją dla postaci Lisa, mądrego przyjaciela Małego Księcia na Ziemi.

Antoine de Saint-Exupéry napisał „Małego Księcia” w czasie pobytu na Long Island w 1943 roku. I tylko w tym jednym przypadku sam zilustrował swoje dzieło. Bohaterski lotnik tęsknił za ojczyzną Francją znajdującą się wtedy pod niemiecką okupacją. Chciał wrócić do kraju i walczyć, ale najpierw odwiedziła go w USA żona, Consuela (to dla niej rozszerzył wątek Róży w swojej opowieści). Pisarz wytrwał na emigracji dwa i pół roku. Wrócił do Europy i zaciągnął się do lotnictwa Wolnych Francuzów - miał wtedy 44 lata, a górną granicą dla wieku pilotów wojskowych było 35 lat. Latał w dywizjonie rozpoznawczym, przeżył kolejny wypadek przy lądowaniu. Został awansowany do stopnia majora. Stacjonował na Korsyce. Na swoją ostatnią misję wystartował 31 lipca 1944 roku - miał fotografować niemieckie wojska w okolicach Lyonu. Nigdy więcej go nie widziano. Na temat śmierci pilota-pisarza krążyły liczne legendy, ale nie było w nich nic pewnego. Dopiero w 1998 roku rybak wyłowił z Morza Śródziemnego w okolicy Marsylii należącą do pisarza bransoletkę. Pozostałości samolotu Saint-Exupéry'ego znaleziono i zidentyfikowano dopiero w 2000 roku. Jego F-5 Lighting wpadł do wody w pobliżu wyspy Frioul koło Marsylii. Prawdopodobnie zestrzelił go niemiecki pilot Robert Heichelle, który raportował unieszkodliwienie atakującego go Lightinga 31 lipca około godziny 12:05.

Warto pamiętać, że Antoine de Saint-Exupéry jest także autorem książki „Ziemia, planeta ludzi” - jednego z najpiękniejszych esejów na temat międzyludzkich więzi, potrzeby solidarności i wspólnoty. To, co nasz Mały Książę odkrywa na kolejnych odwiedzanych przez siebie planetach (z Ziemią włącznie), dorosły już bohater obserwuje z pozycji samotnego pilota, odbywającego nocny lot nad światem.

David Ujejski

” Mowa jest źródłem nieporozumień.

NOVA Teatr Scena Muzyczny ROMA

Dyrektor naczelny i artystyczny
Zastępca dyrektora naczelnego i artystycznego
Kierownik artystyczny Novej Sceny
Kierownik literacki

Manager Novej Sceny

Główna księgowa
Radca prawny

Kierownik działu PR, marketingu i sprzedaży
Specjalista ds. PR
Specjalista ds. PR
Główny specjalista IT, grafik komputerowy

p.o. z-cy kierownika działu sprzedaży ds. kas biletowych

Sekretariat
Kierownik widowni

Kierownik działu technicznego
Zastępca kierownika działu technicznego

Główny brygadier sceny
Kierownik pracowni krawieckiej damskiej
Kierownik pracowni krawieckiej męskiej
Pracownia szewska
Pracownia stolarska
Pracownia modelatorska
Rekwizytor

Koncepcja i redakcja programu: Krystyna Lewenfisz - Kulesza
Projekt plakatu, projekt graficzny, ilustracje i skład: Mateusz Kurek
Korekta - Anna Kiryżow, Marzena Robinson

Zdjęcia: Darek Senkowski

Teksty: str. 2,3 prof. Grzegorz Leszczyński, str. 9 Marzena Robinson, str. 10-11 Daniel Wyszogrodzki

 KONTAKT

www.drukarnia-kontakt.pl

Teatr Muzyczny ROMA
ul. Nowogrodzka 49, 00-695 Warszawa
www.teatrroma.pl

Wojciech Kępczyński
Maciej Bargiełowski
Jerzy Satanowski
Daniel Wyszogrodzki

Monika Gołębiewska

Barbara Iwanowska
Ewa Malinowska

Krystyna Lewenfisz - Kulesza
Marcin Wroński
Karolina Organiściak
Mateusz Kurek

Alicja Kulis

Katarzyna Kościółek
Agata Gawron

Mirostław Gołębiewski
Anna Waś

Sebastian Tracz
Barbara Lendzion
Artur Frel
Mariusz Szymaniak
Jan Kulawiuk
Artur Karolak
Andrzej Banach

CUKIERNIA A.BLIKLE PRZEDSTAWIA:

Każda sztuka oryginalna!

Patron główny

Patroni medalni

Partner spektaklu

ROMA
TEATR MUZYCZNY . COM

Bilety
już w sprzedaży

oraz CAMERON MACKINTOSH przedstawiają
nową inscenizację musicalu BOUBLILA i SCHÖNBERGA

M. Les Misérables

pierwsze wykonanie londyńskie CAMERON MACKINTOSH
oraz THE ROYAL SHAKESPEARE COMPANY

Premiera wrzesień 2010

www.teatrroma.pl

Wieloletni Partner Teatru

Allianz

Patroni medialni

 tvn

 gazeta

 ams

 VIVA!

 metro

 Gazeta.pl

 video board

 POLITYKA empik.com

 Radio ZET

Partner

POLONIA PALACE HOTEL